

Fischer Botond

Kisregény Andy Sheppard *International Blue* című nótájára

Ouma Ogutu: – A lelkem vándorol, persze, de csak a testemen belül.

Huszonkét éves egyetemi hallgató, szociológia szakos. A nagyszülei nevelték, jól főz, ezt a nagymamájától tanulta. Van egy robogója. Nagyon szereti Faulkner-t. Vakációban önkéntesként dolgozik egy gyermekotthonban. Rendkívül udvarias, beszéde választékos. Focirajongó. Szeret vitatkozni, a vita kedvéért.

– Nyugi, csak téblábolok itt a táncparketten.

Most éppen egy képet próbál megosztani az Instagramon.

– Felhőmenüett a pagodában, zöldhályog a pad alatt, felette kés.
Ha hozol egy mesét, én megnyúzom, megsütöm neked.

Miguel Juárez Padilla: – Irtják az erdőket. Mahagónia. Isten, áldd meg a magyalt.

Gépészmérnök. Anarchista. Vegán, elsősorban etikai megfontolásból. Tudatmódosítókat nem használ, nem iszik, nem dohányzik. Napi harminc percig nonfiguratív képeket fest meditáció gyanánt, közben gregorián dallamokat énekel. Szikár, szemüveges (dioptriája -2,5 és -3,25). Törekszik az aszexualitásra, szintén etikai megfontolásból. Huszonnyolc éves.

– Ideadnád, kérlek, a bögrémet?

Most éppen Marx nevű kutyáját sétáltatja ősszel.

– Atorec chavas billo, nigadi zaum. Gimbed exgimbed teta om.
Om echam, om lebam, yoper pom.

Török Iphigeneia: – Megettem egy ős evoét.

Harmincöt éves, barna nő. Dohányzik, de nem szenvedélyesen, kedvence Szilágyi Domokos, rögtön megbocsátott neki. Óvónőként dolgozik, ez frusztrálja, magyartanár akart volna lenni, de a szüleinek nem lett volna pénze egyetemen tartani, annyira meg mégsem akarta az egészséget, hogy pincérnőként dolgozzon. Higgadt, kellemes társaság. Tud németül.

– Ákos. Nem.

Most éppen visszautasítja Ákost.

– Tikkadt, nyáltalan sóvárgás a nyárban, sors, ha úgy tetszik. Az önpusztítás bája, harangvirág, vagy mi. És hogy nincs tengerem. Vágy, ha úgy tetszik.

Hermann Ákos: – Csak májusban alkuszom.

Harminckét éves zenész, tenorszaxofonon játszik (Selmer Mark VII.). A zenélés mellett kiegészítőként dolgozik egy asztalosműhelyben. Kék szemű, pocakos. Gerincferdülése és gyomorfekélye van, kissé magas vérnyomása. Elvált, van egy három éves kislánya, akit minden második nap délutánján láthat, ilyenkor játszótérre mennek, ha szép az idő, vonatokat nézni az állomásra, ha nem.

– Kétesélyes a dolog.

Most éppen rágyújt egy sárga Camelre, kifújja a száján a füstöt, ugyanazt a füstöt az orrán szívja vissza.

– A reggeli kávé mellett csak nagyon lassan ébrednek fel, lassan bontja ki bennem hússzagú zaccos virágát a hipochondria.

Brant Fisichella: – Mi a módszer? Kesz.

Folyton napszemüveget visel, harminc éves. Irodalmat tanít egy középiskolában, a diákjai közül csak a stréberek szeretik, nagy részük komplett idiótának tartja. Negyven szál cigarettát szív naponta. Valószínűleg alkoholist. A bakelitgyűjteményén kívül más nemigen érdeklődik, kedvencei a kilencvenes évek seattle-i zenekarai, főként a Mad Season, az Electrafixion és a Temple of the Dog.

– Gyermek, Tarkovszkij egy nagy blöff.

Most éppen Aquinóit olvas, Summa Theologiae, egy konyakkal a kezében.

– Ötévesen gyomirtó szerettem volna lenni, anyámék megijedtek, a képzelt barátom meg a Sátán volt. Apám nem vert, pedig kértem rá. Lyukká képzem magam.

(Andy Sheppard: International Blue)